

žalobní čís. 2 a 4 podle §u 477 čís. 6 c. ř. s. vyloučen. Ježto otázky nepřipustnosti pořadu práva dbáti jest i ve vyšších stolicích, kam věc přípustným opravným prostředkem byla předložena, z moci úřadu a ježto tato otázka nebyla v nižších stolicích ještě právoplatně rozřešena (§ 42 prvý a třetí odstavec j. n.), bylo podle §§ 240 třetí odstavec, 471 čís. 7, 473, 477 čís. 6, 478 prvý odstavec, 494 a 513 c. ř. s. rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 5862.

Zásada, že nájemní (pachtovní) práva nezanikají smrtí jedné ze smluvních stran, platila i před třetí dílčí novelou k obč. zák. I ležící pozůstalosti přísluší ochrana nájemníků. Vstup dědiců do nájemní smlouvy nastává teprve doručením odevzdací listiny.

(Rozh. ze dne 17. března 1926, Rv I 291/26.)

Výpověď z bytu pozůstalosti ponechal procesní soud prvě stolice v platnosti, odvolací soud výpověď zrušil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatel vypověděl soudně pozůstalosti M-a byt, jenž dle zjištění odvolacího soudu tvoří součást zůstavitelovy živnostenské provozovny. K námitkám strany vypovídané jest pak dle § 572 c. ř. s. rozhodnouti, zda tato dle 561 c. ř. s. daná výpověď zůstatu má účinnou či má býti zrušena. Rozhodnutí toto závisí od řešení předběžné právní otázky, zda žalovaná pozůstalost má nárok na ochranu nájemníků. Dovolatel především poukazuje na to, že předpis §u 1116 a) obč. zák. (§ 145 třetí dílčí novely) nevztahuje se dle §u 148 téže novely na smlouvy před prvním lednem 1917 ujednané, a o takovou smlouvu prý tu jde. Ale otázka tato jest nezávažná. Zásada, že práva nájemní (pachtovní) nezanikají smrtí jedné ze smluvních stran, platila dle §u 531 obč. zák. i před třetí novelou. V žádném tedy případě nezanikla zmíněná nájemní smlouva úmrtím M-a. Vzhledem k §u 547 obč. zák. jest ležící pozůstalost, která také skutečně pokračuje v poměru nájemním, pokládati za nájemníka, a ježto zákon o ochraně nájemníků ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. nerozeznává, kdo jest nájemníkem, požívá i ležící pozůstalost ochrany zákona tohoto a nepřijde proto 2. věta §u 1116 a) obč. zák. vůbec v úvahu. Dovolatel dále tvrdí, že ležící pozůstalosti ochrana dle zákona čís. 48/1925 nepřisluží, ježto právo na ochranu jest právem osobním, které nemůže býti předmětem práva dědického (§ 531 obč. zák.). Ale ani tu nelze dovolateli přisvědčiti, ježto ona ochrana jest pouhým důsledkem toho, že pozůstalost sama jako taková stojí v nájemním poměru. Jak již správně odvolací soud uvádí, na tomto stavu věci nemění ničeho předpis §u 6 citovaného zákona o ochraně nájemníků, jenž upravuje jen otázku, který dědic může vstoupiti ve smlouvu zůstavitelem jako nájemníkem uzavřenou. Vstup tento a s ním zároveň

přechod nájemního poměru uskutečňuje se teprve doručením odevzdací listiny (§ 547 obč. zák.). V pozůstalostní věci M-a dosud odevzdací listina vydána není. To jediné jest závažno v tomto sporu, jehož úkolem není řešiti otázku, jaký právní stav ohledně sporného nájemního poměru vznikne odevzdáním pozůstalosti universálnímu dědici V-ovi; osobní poměry tohoto v tomto sporu vůbec nepřicházejí v úvahu. Dovolatel poukazuje též na to, že by nebylo slušno a nevyhovovalo by praktické potřebě, by, i když zde nejsou dědicové, kteří by mohli vstoupiti v nájemní poměr, trvala ochrana nájemníků pro pozůstalost, čímž prý nespravedlivě prodlužována by byla omezení disposičního práva majitelů domu. Otázkami těmito nelze se tu obírat. Myslí-li dovolatel, že by tyto okolnosti mohly tvořiti důvod k tomu, aby příslušný soud vůči ležící pozůstalosti dal svolení k výpovědi (důvody výpovědní nejsou v zákoně o ochraně nájemníků výčetno uvedeny), jest věcí jeho, aby proti této pozůstalosti zavedl řízení v §u 4 zákona o ochraně nájemníků předepsané. Ježto žalovaná strana dosud požívá ochrany nájemníků, jest k rozvázání poměru nájemního dle §u 1 zákona o ochraně nájemníků třeba soudního svolení. Důsledkem toho nemůže žalobce pouhou soudní výpovědí dle §u 560 a násl. c. ř. s. danou přivoditi po hmotněprávní stránce rozvázání nájemní smlouvy s ležící pozůstalostí a právem proto odvolací soud zrušil tuto výpověď.

Čís. 5863.

Podpisem směnečného blanketu v některé podstatné náležitosti dosud nevyplněného nevzchází ještě směnečný závazek. Vznik jeho je závislým na potestativní výmince dodatečného vyplnění. Vyplnil-li věřitel směnečný blanket, podepsaný příjemcem, co do doby vydání směnky dnem, jehož příjemce nedožil, jest pokládati vyplnění směnky uvedeným dnem vydání za nedoložené.

(Rozh. ze dne 17. března 1925, Rv I 322/26.)

Terezie L-ová podepsala žalobkyni směnku, na níž nebylo vyplněno datum vystavení a datum splatnosti, a podepsala zároveň prohlášení, podle něhož byla žalobkyně oprávněna, směnku v každé době datovati a učiniti splatnou. Terezie L-ová zemřela dne 22. července 1925, žalobkyně uvedla jako den vystavení 27. červenec 1925. Směnečný platební příkaz proti pozůstalosti po Terezii L-ové byl ponechán p r o c e s n í m s o u d e m p r v é s t o l i c e v p l a t n o s t i, o d v o l a c í s o u d směnečný platební příkaz zrušil v podstatě z tohoto důvodu: Tím, že žalobkyně při vyplnění blanketu směnečného podpisem Terezie L-ové jako vydatelky opatřeného jako den vystavení směnky uvedla den 27. července 1925, tedy den, kdy Terezie L-ová již nebyla na živu, tedy kdy již směnku nemohla vystaviti, odňala směnce onen předpoklad, který jest nutným k tomu, by docílila směnečného platebního příkazu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.